



MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 674

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 29 iulie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE		
425. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	1	din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date 2–4
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 180 din 26 mai 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (2) și (3)		Decizia nr. 192 din 28 mai 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (1) și ale art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală 5–7

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind eliberarea din funcție a unui procuror

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 58 alin. (1)² din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 788/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Cătălin-Laurențiu Borcoman, procuror la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Serviciul Teritorial Brașov, se eliberează din funcție ca urmare a numirii sale în funcția de procuror european al EPPO.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 29 iulie 2020.

Nr. 425.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 180

din 26 mai 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (2) și (3) din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (2) și (3) din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, excepție ridicată de Petru Florin Vrăbete în Dosarul nr. 1.145/2/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 270D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 4.058 din 31 octombrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.145/2/2017, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (2) și (3) din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Petru Florin Vrăbete într-o cauză având ca obiect pretenții, în contradictoriu cu pârâta Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că prevederile art. 25 alin. (2) și (3) din Legea nr. 677/2001 au fost interpretate greșit de către pârâta Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, dovadă fiind adoptarea procedurii de soluționare a plângerilor și a sesizărilor, prin care s-a instituit o procedură de tip cameră preliminară, în care autoritatea pârâtă, într-un mod nelegal, se pronunță în termen de 30 de zile, fără emiterea vreunui act administrativ, doar cu privire la admisibilitatea în principiu a plângerii sau a sesizării, urmând ca

soluționarea pe fond să se facă într-un interval de timp nedefinit și necontrolabil.

6. Susține că această metodologie este contrară atât obiectivelor Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cât și prevederilor art. 25 alin. (6) din Legea nr. 677/2001, potrivit cărora termenul de soluționare a plângerii este de 30 de zile de la data înregistrării, o prelungire a acestui termen fiind posibilă pentru cazurile mai complexe, dar numai printr-o decizie motivată a autorității. Autorul excepției susține că analizând procedura de soluționare a plângerilor și a sesizărilor adoptată de autoritatea pârâtă, se poate observa că aceasta și-a depășit atribuțiile cu care a fost investită prin Directiva 95/46/CE, devenind o instanță de contencios și chiar putere legiuitoare.

7. Concluzionând, autorul excepției susține că în soluționarea plângerilor și a sesizărilor, autoritatea pârâtă a acordat o importanță deosebită procedurii prealabile, pe care acesta o apreciază a fi nelegală și neconstituțională, și a lăsat pe un loc secund atribuțiile stabilite în sarcina sa de legiuitor european prin art. 28 din Directiva 95/46/CE.

8. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că nu pot fi reținute susținerile reclamantului, acestuia fiindu-i asigurat prin reglementarea criticată, în mod proporțional, accesul atât în fața autorității naționale de supraveghere, cât și la instanță, în limitele descrise în mod clar și previzibil de prevederile de lege criticate. De altfel, în opinia instanței de judecată, criticile formulate vizează interpretarea prevederilor legale contestate, iar nu încălcarea dreptului fundamental al reclamantului la exercitarea vreunui drept prevăzut de Constituție.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 25 alin. (2) și (3) din Legea nr. 677/2001 sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 751 din 23 noiembrie 2017.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 25 alin. (2) și (3) din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 12 decembrie 2001, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut normativ:

— Art. 25 alin. (2): „*Plângerea către autoritatea de supraveghere nu poate fi înaintată dacă o cerere în justiție, având același obiect și aceleași părți, a fost introdusă anterior.*”

(3) *În afara cazurilor în care o întârziere ar cauza un prejudiciu iminent și ireparabil, plângerea către autoritatea de supraveghere nu poate fi înaintată mai devreme de 15 zile de la înaintarea unei plângeri cu același conținut către operator.*”

14. Curtea reține că ulterior sesizării sale, Legea nr. 677/2001 a fost abrogată prin art. V din Legea nr. 129/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 102/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, precum și pentru abrogarea Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date. Astfel, potrivit art. V din Legea nr. 129/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 19 iunie 2018, „(1) *La data de 25 mai 2018 se abrogă Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 12 decembrie 2001, cu modificările și completările ulterioare.*”

(2) *Toate trimiterile la Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, din actele normative se interpretează ca trimiteri la Regulamentul general privind protecția datelor și la legislația de punere în aplicare a acestuia.*”

Însă, având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze prevederile legale criticate cu care a fost sesizată, întrucât acestea continuă să producă efecte juridice în cauza dedusă judecătii.

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind *Accesul liber la justiție*, ale art. 51 privind *Dreptul de petiționare*, ale art. 52 referitor la *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică* și ale art. 148 privind *Integrarea în Uniunea Europeană*.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 25 alin. (2) și (3) din Legea nr. 677/2001 au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale, în acest sens fiind Decizia nr. 751 din 23 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 5 martie 2018, prin care Curtea a constatat că aceste prevederi sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

17. Prin această decizie, Curtea a reținut că Legea nr. 677/2001 este o transpunere în planul legislației naționale a Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 281 din 23 noiembrie 1995, și are

drept scop garantarea și protejarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale persoanelor fizice, în special a dreptului la viața intimă, familială și privată, cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal, efectuată prin mijloace automate sau prin alte mijloace, care fac parte/vor fi incluse într-un sistem de evidență. În sensul legii, operatorul de date cu caracter personal este orice persoană fizică sau juridică, de drept privat ori de drept public, inclusiv autoritățile publice, care stabilește scopul și mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal sau care este desemnată ca operator în temeiul unui act normativ [art. 3 lit. e) din Legea nr. 677/2001]. De asemenea, supravegherea și controlul prelucrărilor de date cu caracter personal se fac de către Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, autoritate publică având personalitate juridică, autonomă și independentă față de orice altă autoritate a administrației publice, cu atribuții în controlul legalității oricăror prelucrări de date cu caracter personal (art. 21 și următoarele din Legea nr. 677/2001). În acest sens, autoritatea de supraveghere păstrează un registru de evidență al prelucrărilor de date, notificate de operatori în conformitate cu art. 22 din actul normativ criticat, iar persoanele ale căror date fac obiectul unei prelucrări pot face plângere la Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal. Dacă se constată că plângerea este întemeiată, aceasta poate dispune, prin decizie motivată, care se comunică părților interesate, suspendarea provizorie sau încetarea prelucrării datelor, ștergerea parțială ori integrală a datelor prelucrate și poate să sesizeze organele de urmărire penală sau să intenteze acțiuni în justiție [art. 25 alin. (5) din Legea nr. 677/2001]. De asemenea, în mod alternativ față de posibilitatea adresării unei plângeri către autoritatea de supraveghere, persoana vizată de prelucrările de date se poate adresa direct instanței de judecată [art. 25 alin. (2) din Legea nr. 677/2001].

18. Curtea a reținut că prevederile criticate stabilesc în mod neechivoc condițiile în care poate fi formulată plângerea adresată autorității de supraveghere de către persoanele ale căror date cu caracter personal fac obiectul unor prelucrări, și anume faptul că aceasta nu poate fi înaintată dacă o cerere în justiție, având același obiect și aceleași părți, a fost introdusă anterior și nici mai devreme de 15 zile de la înaintarea unei plângeri cu același conținut către operatorul de date cu caracter personal. Prin urmare, acestea sunt suficient de clare, sub aspectul neechivoc al conținutului de reglementare, precise, sub aspectul conduitei prescrise destinatarului normei, și previzibile, în ceea ce privește scopul și consecințele reglementării.

19. Curtea a învederat, de asemenea, că prin prevederile art. 13—15 din Legea nr. 677/2001 legiuitorul reglementează procedurile prin care orice persoană interesată poate obține de la operator, la cerere, fie confirmarea faptului că datele care o privesc sunt sau nu sunt prelucrate de acesta (art. 13 — *Dreptul de acces la date*), fie, după caz, rectificarea, actualizarea, blocarea sau ștergerea datelor a căror prelucrare nu este conformă legii sau transformarea acestor date în date anonime (art. 14 — *Dreptul de intervenție asupra datelor*), precum și dreptul persoanei vizate de a se opune în orice moment, din motive întemeiate și legitime legate de situația sa particulară, ca date care o vizează să facă obiectul unei prelucrări, cu excepția cazurilor în care există dispoziții legale contrare (art. 15 — *Dreptul de opoziție*). Pe de altă parte, prevederile art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 677/2001 se referă la

plângerea adresată autorității de supraveghere de către persoanele vizate, ale căror date cu caracter personal fac obiectul unei prelucrări ce cade sub incidența actului normativ criticat. În temeiul textului de lege criticat, numai după soluționarea plângerii înaintate către operator [în conformitate cu art. 13 alin. (3) sau art. 14 alin. (3), operatorul este obligat să răspundă în termen de 15 zile de la data primirii cererii], persoana interesată se poate îndrepta cu o plângere având același conținut către autoritatea de supraveghere.

20. În acest context, în legătură cu plângerile adresate către autoritatea de supraveghere, Curtea a reținut că persoanele ale căror date cu caracter personal fac obiectul unei prelucrări pot face plângere la autoritatea de supraveghere [art. 25 alin. (1)], iar în vederea soluționării acesteia, dacă apreciază că este necesar, autoritatea de supraveghere poate audia persoana vizată sau operatorul. De asemenea, poate dispune efectuarea de expertize [art. 25 alin. (4)]. Dacă plângerea este găsită întemeiată, autoritatea de supraveghere poate decide oricare dintre măsurile prevăzute la art. 21 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 677/2001 (măsuri constând în: suspendarea provizorie sau încetarea prelucrării datelor, ștergerea parțială ori integrală a datelor prelucrate, sesizarea organelor de urmărire penală sau intentarea de acțiuni în justiție), iar împotriva deciziei autorității de supraveghere se poate formula contestație la instanța de contencios administrativ competentă [art. 26 alin. (1)].

21. Prin urmare, Curtea a observat că procedura de soluționare a plângerii de către autoritatea de supraveghere este marcată de unele elemente caracteristice activității judiciare (contradictorialitatea, în cazul în care se decide audierea persoanei vizate sau a operatorului, respectiv efectuarea de expertize), fără a se confunda cu activitatea de judecată, derulată de instanțele judecătorești de drept comun. Dimpotrivă, autoritatea de supraveghere derulează, în calitatea sa de autoritate administrativă autonomă și independentă (astfel cum este definită în mod expres prin art. 1 din Regulamentul său de organizare și funcționare, aprobat prin Hotărârea Biroului permanent al Senatului nr. 16/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.004 din 11 noiembrie 2005), o procedură administrativă cu elemente jurisdicționale, distinctă

de jurisdicția de drept comun, derulată de autoritatea judecătorească, iar, în temeiul art. 25 alin. (2) din Legea nr. 677/2001, persoana vizată are posibilitatea de a opta între plângerea către autoritatea de supraveghere sau o cerere în justiție, având același obiect și aceleași părți. Din acest punct de vedere, al posibilității de alegere — *electa una via* —, acordată persoanei lezate de prelucrările de date cu caracter personal, procedura derulată în fața autorității de supraveghere se aseamănă cu o procedură administrativ-jurisdicțională, ce intră sub incidența prevederilor art. 21 alin. (4) din Constituție, fără a se confunda cu aceasta. În cadrul procedurii derulate în fața autorității de supraveghere se are în vedere plângerea formulată pentru apărarea drepturilor persoanei vizate, în contextul prelucrării datelor cu caracter personal, prevăzute de art. 12—17 din Legea nr. 677/2001, respectiv dreptul la informare al persoanei vizate în privința datelor cu caracter personal prelucrate de operator, dreptul de acces la date, dreptul de intervenție asupra datelor sau dreptul de opoziție. Potrivit art. 25 alin. (6) din același act normativ, decizia autorității de supraveghere trebuie motivată și se comunică părților interesate în termen de 30 de zile de la data primirii plângerii și poate fi contestată la instanța de contencios administrativ competentă în termen de 15 zile de la comunicare.

22. Prin urmare, Curtea a constatat că există opțiunea persoanei vizate de a se adresa instanței de judecată, fie prin parcurgerea procedurii din fața autorității de supraveghere, fie în mod direct, opțiune care este conformă dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție.

23. De asemenea, pentru aceleași considerente, Curtea a apreciat nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 51 — *Dreptul de petiționare*, ale art. 52 — *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică* și a celor ale art. 148 — *Integrarea în Uniunea Europeană*.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, instanța constituțională apreciază că atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petru Florin Vrăbete în Dosarul nr. 1.145/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 25 alin. (2) și (3) din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 mai 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 192

din 28 mai 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (1) și ale art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 și ale art. 250 alin. (1)—(5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ildiko-Csilla Cârlig în Dosarul nr. 9743/271/2017*/a1 al Judecătoriei Oradea — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.452D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autoarea excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 28 din 20 ianuarie 2016 și nr. 761 din 13 decembrie 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 8 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 9.743/271/2017*/a1, **Judecătoria Oradea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 și ale art. 250 alin. (1)—(5) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Ildiko-Csilla Cârlig cu ocazia soluționării contestației formulate împotriva unei măsuri asigurătorii dispuse de procuror.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 249 alin. (1) și ale art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, dreptul la un proces echitabil și dreptul de proprietate privată, întrucât nu reglementează posibilitatea ridicării măsurilor asigurătorii atunci când nu mai subsistă condițiile avute în vedere la luarea acestora. Astfel, consideră că legiuitorul a fost preocupat doar de stabilirea procedurii de instituire a sechestrului asigurător și nu există nicio dispoziție expresă care să prevadă procedura de ridicare a măsurii atunci când dispăre rațiunea pentru care aceasta a fost instituită. Susține că, din cauza acestei carențe legislative, există situații în care, deși inculpatul consemnează la dispoziția organelor judiciare suma necesară acoperirii prejudiciului ori achită integral contravaloarea acestuia, măsura asigurătorie se menține. Consideră că, dacă au fost reglementate situațiile în care se impune luarea unei măsuri asigurătorii, legea trebuie să

prevadă și posibilitatea ridicării acesteia atunci când rămâne fără obiect, ca urmare a achitării contravalorii prejudiciului sau a consemnării la dispoziția organelor judiciare a sumei necesare. Arată că dispozițiile art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală reglementează un drept limitat al suspectului sau al inculpatului de a face contestație într-un termen scurt (de numai 3 zile) și doar în ceea ce privește luarea măsurii asigurătorii (de către procuror) și modul de aducere la îndeplinire a acesteia. Or, este posibil ca o măsură asigurătorie să fie temeinică și legală la momentul instituirii ei, dar, ulterior, ca urmare a intervenirii unei cauze obiective, să nu se mai justifice și să se impună ridicarea ei.

6. **Judecătoria Oradea — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că măsura asigurătorie dispusă de către procuror poate fi contestată, potrivit prevederilor art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală, în termen de 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii. Cu privire la critica referitoare la faptul că ulterior acestui moment pot surveni elemente noi, care impun ridicarea măsurii, judecătorul de drepturi și libertăți reține că, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Codul de procedură civilă, normele procesual penale în materia măsurilor asigurătorii instituite de către organele penale se completează, în privința cazului particular al desființării (ridicării/încetării) măsurilor asigurătorii, cu dispozițiile procesual civile, care constituie izvor de drept procesual penal în măsura în care Codul de procedură penală nu cuprinde dispoziții contrare. Astfel, normele procesual civile reglementează atât desființarea de drept a sechestrului asigurător (art. 956 din Codul de procedură civilă) și instituția ridicării sechestrului asigurător [art. 957 alin. (1) din Codul de procedură civilă], cât și alte remedii procesuale [art. 721 alin. (1), art. 751 și art. 971 alin. (1) din Codul de procedură civilă], motiv pentru care, în măsura în care se face aplicarea acestora în materie penală, suspectul sau inculpatul față de care s-a dispus instituirea unei măsuri asigurătorii poate solicita pe parcursul procesului penal desființarea (ridicarea/încetarea) respectivei măsuri, dreptul de acces la justiție și dreptul la apărare fiind garantate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume Decizia nr. 761 din 13 decembrie 2016.

9. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere exprimat anterior și reținut de Curtea Constituțională în deciziile nr. 659 din 11 noiembrie 2014, nr. 894 din 17 decembrie 2015, nr. 20 din 19 ianuarie 2016, nr. 28 din 20 ianuarie 2016, nr. 216 din 12 aprilie 2016 și nr. 761 din 13 decembrie 2016, în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 249 și ale art. 250 alin. (1)—(5) din Codul de procedură penală. Din notele scrise ale autoarei excepției, depuse în motivarea criticii, reiese însă că aceasta privește doar dispozițiile art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală — modificate prin prevederile art. 102 pct. 166 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013 — și dispozițiile art. 250 alin. (1) din același cod. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra prevederilor art. 249 alin. (1) și ale art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 249 alin. (1): „(1) *Procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, în procedura de cameră preliminară ori în cursul judecății, poate lua măsuri asigurătorii, prin ordonanță sau, după caz, prin încheiere motivată, pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune.*”;

— Art. 250 alin. (1): „(1) *Împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia, la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond.*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi cu privire la dreptul de proprietate privată, precum și ale art. 11 alin. (1) și (2) referitor la tratatele ratificate de Parlament și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 761 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 23 februarie 2017, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală,

reținând în considerente (paragrafele 18—24) că normele procesual penale în materia măsurilor asigurătorii înființate de organele penale — cu privire la cazul particular al desființării (ridicării/încetării) măsurilor asigurătorii — se completează cu dispozițiile procesual civile, în temeiul prevederilor art. 2 alin. (2) din Codul de procedură civilă, dispozițiile procesual civile constituind izvor de drept procesual penal în măsura în care Codul de procedură penală nu cuprinde dispoziții contrare.

15. Astfel, prin decizia mai sus menționată, Curtea a constatat că normele procesual civile, spre deosebire de normele procesual penale în materia măsurilor asigurătorii, reglementează atât desființarea de drept a sechestrului asigurător [art. 955 din Codul de procedură civilă, în caz de nedepunere a cauțiunii în ipotezele reglementate de art. 953 alin. (1) și (3) din același cod], cât și instituția ridicării sechestrului asigurător [art. 957 alin. (1) din Codul de procedură civilă]. Așadar, potrivit dispozițiilor art. 957 alin. (1) din Codul de procedură civilă, dacă debitorul va da în toate cazurile o garanție îndestulătoare, instanța va putea ridica, la cererea debitorului, sechestrul asigurător. În aceste condiții, Curtea a reținut că legea procesual civilă reglementează pentru debitor un remediu eficient pentru ridicarea măsurii sechestrului asigurător, și anume în cazul în care dă o garanție — reală sau personală — îndestulătoare. Astfel, dacă se va constitui la dispoziția creditorului o asemenea garanție, debitorul este îndreptățit să formuleze o cerere prin care să solicite ridicarea sechestrului; așadar, bunurile sale vor fi scoase de sub măsura indisponibilizării. Cât privește poprirea asigurătorie, conform prevederilor art. 971 alin. (1) din Codul de procedură civilă, soluționarea cererii, executarea măsurii, desființarea și ridicarea poprirei asigurătorii se vor efectua potrivit dispozițiilor art. 954—959 din același cod, care se aplică în mod corespunzător, așa încât condițiile înființării poprirei asigurătorii, ca și cele privind ridicarea acesteia sunt cele prevăzute la sechestrul asigurător, anterior menționate.

16. Prin Decizia nr. 761 din 13 decembrie 2016, mai sus citată, Curtea a constatat, totodată, că normele procesual civile reglementează și un alt mijloc legal prin care debitorul sau terțul garant poate obține desființarea măsurilor asigurătorii, împiedicând valorificarea bunurilor la care acestea se referă, și anume „depunerea cu afecțaiune specială”. Potrivit prevederilor art. 721 alin. (1) din Codul de procedură civilă, până la adjudecarea bunurilor scoase la vânzare silită, debitorul sau terțul garant poate obține desființarea măsurilor asigurătorii ori de executare, consemnând la unitatea prevăzută de lege, la dispoziția executorului judecătoresc, întreaga valoare a creanței, cu toate accesoriile și cheltuielile de executare, și depunând dovada de consemnare la executorul judecătoresc. Așadar, prin efectuarea depunerii cu afecțaiune specială, măsurile asigurătorii instituite încetează. De asemenea, Codul de procedură civilă reglementează, în cuprinsul dispozițiilor art. 751, situațiile în care debitorul are posibilitatea fie de a opri executarea silită prin împiedicarea aplicării sechestrului, fie de a obține ridicarea sechestrului în cazul în care a fost deja instituit. Cele două cazuri de împiedicare/ridicare a sechestrului prevăzute de art. 751 din Codul de procedură civilă sunt următoarele: a) debitorul plătește creanța, inclusiv accesoriile și cheltuielile de executare, în mâinile creditorului sau reprezentantului său având procură specială; b) debitorul face depunerea cu afecțaiune specială prevăzută la art. 721 alin. (1) și predă executorului recipisa de consemnare. Similar, în cazul poprirei, prevederile art. 784 alin. (6) din Codul de procedură civilă reglementează situația în care măsura indisponibilizării sumelor de bani sau a bunurilor mobile incorporale poprite poate înceta, respectiv în cazul în care debitorul consemnează, cu afecțaiune specială, toate sumele pentru acoperirea cărora a fost înființată poprirea, la dispoziția

executorului judecătoresc, în condițiile prevăzute la art. 721. În acest caz, debitorul va înmâna recipisa de consemnare executorului judecătoresc, care îl va înștiința de îndată pe terțul poprit, acesta fiind astfel obligat să deblocheze conturile debitorului sau bunurile mobile incorporate ale acestuia. Practic, pentru ca debitorul să evite o pagubă în patrimoniul său, legiuitorul i-a recunoscut posibilitatea de a consemna cu afecțiune specială întreaga valoare a creanței la dispoziția executorului, înmânându-i acestuia dovada consemnării.

17. Așadar, având în vedere că normele procesual civile precitate reglementează cu privire la desființarea măsurilor asigurătorii, la cerere, în ipotezele în care debitorul dă o garanție îndestulătoare, face depunerea cu afecțiune specială ori plătește creanța, inclusiv accesoriile, Curtea a constatat că, în măsura în care se face aplicarea acestora în materie penală, suspectul/inculpatul față de care s-a dispus instituirea unei măsuri asigurătorii poate solicita, pe parcursul procesului penal, desființarea (ridicarea/încetarea) respectivei măsuri, dreptul de acces la justiție și dreptul la apărare fiind astfel garantate.

18. De altfel, cât privește poprirea asigurătorie, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 254 alin. (2) din Codul de procedură penală, sumele de bani datorate cu orice titlu suspectului ori inculpatului sau părții responsabile civilmente de către o a treia persoană ori de către cel păgubit, poprite în mâinile acestora, în limitele prevăzute de lege, vor fi consemnate de către debitor, după caz, la dispoziția organului judiciar care a dispus poprirea sau a organului de executare, în termen de 5 zile de la scadență, recipisele urmând a fi predate procurorului, judecătorului de cameră preliminară ori instanței de judecată în termen de 24 de ore de la consemnare. Așadar, după identificarea de către organul de executare a terțului poprit și comunicarea către acesta a unei copii după ordonanța sau încheierea prin care s-a instituit poprirea, terțul poprit are obligația de a se conforma de îndată acestei dispoziții, în sensul indisponibilizării sumelor datorate debitorului. După indisponibilizarea sumelor scadente, terțul are obligația de a consemna sumele de bani pe numele suspectului/inculpatului sau al părții responsabile civilmente, dar la dispoziția organului judiciar care a dispus măsura ori a organului de executare, fiind

fixat în acest sens un termen de maximum 5 zile de la scadența sumelor de bani. Organului judiciar care a dispus măsura ori care a pus-o în executare i se comunică de către terț acele recipise prin care se face dovada sumelor de bani, termenul de comunicare fiind de maximum 24 de ore. În acest mod, organul judiciar ori organul de executare poate aprecia momentul în care sumele astfel consemnate îndestulează suma a cărei garantare de plată se urmărește prin poprirea instituită, astfel încât din oficiu sau la cerere să poată ridica poprirea asupra sumelor datorate ulterior. Așadar, Curtea a reținut că, ulterior înființării poprirei, se poate ajunge la ridicarea acesteia, din oficiu — de către organul judiciar sau organul de executare — sau la cererea debitorului poprit, în ipotezele în care datoria a fost stinsă prin plată de către terțul poprit ori datoria a fost stinsă prin plată chiar de către debitor, în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură civilă, menționate anterior.

19. În același sens sunt și Decizia nr. 20 din 19 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 8 aprilie 2016, și Decizia nr. 28 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 1 martie 2016.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește dispozițiile art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală, față de care nu au fost formulate critici distincte.

21. Având în vedere cele arătate mai sus, dispozițiile art. 249 alin. (1) și ale art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici celorlalte texte din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autoarea excepției, și anume prevederilor art. 11 alin. (1) și (2), ale art. 16, ale art. 20, ale art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi din Constituție și prevederilor art. 6 din Convenție și ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenție.

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ildiko-Csilla Cârlig în Dosarul nr. 9.743/271/2017*/a1 al Judecătoriei Oradea — Secția penală și constată că dispozițiile art. 249 alin. (1) și ale art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Oradea — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 mai 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

